

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoZm/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515222204
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1515222204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovič v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: X. F., Q.. XX.XX.XXXX, U. D. I.. XXXX/X, XXX XX X., o zaplatenie 16.457,60 eur s príslušenstvom a odmenou zo zmenky, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 1CbZm/1176/2015-252 zo dňa 29.09.2021, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 1CbZm/1176/2015-252 zo dňa 29.09.2021 potvrdzuje.

Žalovaný nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) I. výrokom konanie zastavil v časti zmenkovej sumy 8.935 eur, úroku 6 % zo sumy 8.935 eur od 07.10.2015 do zaplatenia a zmenkovej odmeny vo výške 29,79 eur. II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol. III. výrokom žalobcu zaviazal žalovanému nahradiť trovy konania v rozsahu 59,66 %.

Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie čl. I. § 75 zákona č. 191/1950 Zb. Zákon zmenkový a šekový (ďalej aj „zmenkový zákon“), § 497, § 263, § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „Obchodný zákonník“), § 145 ods. 2, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1,2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok „ďalej len „CSP“).

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 05.11.2015 sa žalobca domáhal, aby žalovaný zaplatil žalobcovi zmenkovú sumu 16.457,60 eur spolu so 6 % úrokom ročne z nej od 07.10.2015 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 54,86 eur a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že vystavením zmenky zo dňa 07.03.2015 sa žalovaný zaviazal, že zaplatí zmenkovú pohľadávku vo výške 16.457,60 eur dňa 06.10.2015, pričom na zmenku nebolo nič ku dňu podania žaloby zaplatené.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 1CbZm/1176/2015-158 zo dňa 25.11.2019 tak, že konanie zastavil v späťvzatej časti a v časti zmenkovej sumy 8.307,60 eur, úroku 6 % ročne z tejto sumy od 07.10.2015 do zaplatenia a v zmenkovej odmene 21,17 eur žalovanú zaviazal na zaplatenie žalobcovi.

Na odvolanie žalovaného odvolací súd uvedený rozsudok zrušil uznesením č.k. 4CoZm/14/2020-222 zo dňa 29.03.2021 a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, pričom vyslovil názor, že výška ročného úroku sa javí v rozpore s dobrými mravmi, a preto uložil súdu povinnosť prepočítať výšku ročného úroku z poskytnutého úveru a opätovne sa vysporiadať s námietkou žalovaného, že zmluva je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko mu bol poskytnutý úver 3.400 eur, a nie 11.323 eur. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s vyhodnotením právneho vzťahu zabezpečeného zmenkou ako podnikateľským.

Po opätovnom prejednaní veci súd uviedol, že z prvopisu zmenky, odkazujúcej na zmluvu č. 214895-23170, ktorá bola vystavená v Komárne dňa 07.03.2015, zistil, že sa žalovaný zaviazal zaplatiť na rad žalobcu dňa 06.10.2015 v Československá obchodní banka, a.s., zahraničná pobočka v SR, Námestie SNP 29, Bratislava, zmenkovú sumu 16.457,60 eur, s doložkou bez protestu. Zmenka obsahuje všetky náležitosti predpísané v čl. I. § 75 zmenkového zákona pre vlastnú zmenku. Predložením jej prvopisu žalobca svoje zmenkové práva preukázal.

Súd konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že príčinným vzťahom zmenky je zmluva o revolvingovom úvere, ktorú žalobca v postavení veriteľa uzavrel so žalovaným ako dlžníkom s uvedením IČO, sídla a zápisu v živnostenskom registri. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru na výkon podnikateľskej činnosti dlžníka. Žiadosť o poskytnutie úveru zo dňa 10.02.2015 žalovaný podával ako fyzická osoba - podnikateľ. Podpísaním zmluvy potvrdil, že úver mu žalobca poskytuje na výkon jeho podnikateľskej činnosti a na tento účel ho teda od žalobcu prijal. Zmluvu o revolvingovom úvere uzavreli dvaja podnikatelia v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou.

Súd pripustil, že napriek označeniu dlžníka v úverovej zmluve ako podnikateľa nie je vylúčené, že by mohla byť zmluva spotrebiteľská. Podľa bodu 1.1 zmluvy o revolvingovom úvere sa však veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti a tie sa dlžník v bode 2.1 zaviazal splatiť veriteľovi v splátkach podľa splátkového kalendára. Podpísaním zmluvy žalovaný podnikateľský účel úveru schválil. Skutočnosť, že zmluva ako aj žiadosť boli vopred pripravené žalobcom, nemá pre posúdenie charakteru záväzkového vzťahu medzi stranami žiaden vplyv. Rozhodujúce je to, na aký účel bola zmluva uzavretá, teda či žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal, resp. nekonal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Pre posúdenie právneho vzťahu je bez právnej relevancie skutočnosť, kto zmluvu pripravoval. Podpísaním zmluvy s takto pripraveným obsahom žalovaný vyslovil súhlas. Poukázal na to, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení potvrdil úvahu súdu ohľadne podnikateľského úveru, preto súd aj po zrušení pôvodného rozsudku a vrátení veci prvoinštančnému súdu na tomto názore zotrval.

Čo sa týka tvrdenia, že žalobca poskytol žalovanému reálne peňažné prostriedky vo výške 3.400 eur a nie vo výške 11.323 eur, súd v tejto súvislosti s ohľadom na názor vyslovený odvolacím súdom poukázal na § 497 a § 263 Obchodného zákonníka. Napriek tomu dospel súd k záveru, že účelom tohto dojednania bolo obísť zákon. V dôsledku započítania úroku ku dňu poskytnutia úveru žalobca reálne poskytol žalovanému peňažné prostriedky len vo výške 3.400 eur. Dôvody takejto konštrukcie sú zjavné: ročný úrok 7.832 eur z úveru 11.232 eur pri dobe splácania 48 mesiacov predstavuje 17,4 %, ale z úveru 3.400 eur, ktorý bol reálne vyplatený žalovanému, už takýto úrok predstavuje 57,59 % ročne pri dobe splácanie 48 mesiacov, teda viacnásobne prevyšuje obvyklé úroky požadované bankami za úvery. Takýto úrok je nedovolený, zvykne sa označovať tiež ako úžernický a sankcionovaný je neplatnosťou jeho dojednania. Matematická operácia, na ktorú poukazoval žalobca vo vyjadrení zo dňa 27.09.2021 nebola správna. Súd uviedol, že je pravdou, že právne predpisy neurčujú, do akej výšky je možné dohodnúť úroky pri zmluve o úvere. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodit', že by výška úrokov závisela iba na dohode účastníkov zmluvy a nepodliehala by žiadnym obmedzeniam. Je nepochybné, že neprímerane vysoké úroky, dohodnuté pri peňažnej pôžičke, resp. úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomnými vzťahmi medzi ľuďmi. Pri dojednaní úrokov pri poskytovaní úveru koná v súlade so zásadami poctivého obchodného styku len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. Úver je odplatný právny úkon. Ekonomickým cieľom finančného úveru je poskytnutie peňažných prostriedkov spravidla za odplatu (úroky) na určitú dobu za účelom ich ekonomického využitia podľa predstáv dlžníka alebo na dohodnutý účel. V tomto duchu postráda akúkoľvek logiku úverovanie, podľa ktorého podstatnú časť úveru inkasuje veriteľ už v deň poskytnutia úveru. Z fakticky poskytnutého úveru žalobca inkasuje už prvý deň viac ako polovicu sumy, ktorá je uvedená ako predmet zmluvy v úvodných ustanoveniach zmluvy o úvere. Žalobca si bol vedomý, že výška dojednaného úveru nezodpovedá jeho reálnej hodnote, keďže sám v článku 12. úverovej zmluvy zaviedol pojem „nominálna výška úveru“, ktorá má byť základom pre výpočet zmluvných pokút. Na jednej strane žalobca znížil svoje obchodné riziko tým, že dlžníkovi reálne prenechal len časť prisľúbených peňažných prostriedkov, na druhej strane zaťažil dlžníka záväzkami, ktoré sú neúmerne k reálnej výške poskytnutého úveru. Súd poukázal na reálne poskytnutú výšku úveru a na skutočnosť, že vzhľadom na okolnosti za akých bola uzatvorená zmluva a s poukazom na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka, ktoré zakazuje zneužitie práva, nemôže byť poskytnutá právna ochrana takému výkonu práva, ktorý odporuje poctivému obchodnému styku. Na základe týchto skutkových tvrdení súd, s prihliadnutím na obsah zmluvy, najmä jej ustanovení o „nominálnej“ výške úveru, zmluvnej odmene a vzájomnom započítaní pohľadávok, posúdil dojednanie o zmluvnej odmene ako zneužitie práva, resp. výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami

pocitvého obchodného styku, a teda nepožíva právnu ochranu. Konštatoval, že žalobca pri uplatňovaní nárokov na odmenu v podobe úrokov zneužil svoje práva na úkor dlžníka, keďže výkon týchto jeho práv jednoznačne smeruje len k poškodeniu dlžníka s cieľom dostať ho do nepriaznivej situácie. Keďže zmenková suma predstavuje okrem zmluvných pokút aj nesplatenú istinu úveru, do ktorej bola zahrnutá aj výška zmluvnej odmeny, súd mal za to, že uplatňovanie zmenkového nároku zodpovedajúceho výške takto dohodnutej odmeny nepožíva právnu ochranu. Žalobca má tak nárok na zmenkovú sumu len vo výške nesplatennej istiny úveru, ktorý bol skutočne žalovanému poskytnutý, teda bez nároku na zmluvnú odmenu.

Vychádzajúc z prehľadu platieb a karty klienta súd dospel k záveru, že žalovaný do splatnosti zmenky uhradil sumu 952 eur a po splatnosti zmenky uhradil sumu spolu 3.319 eur. Nakoľko reálne mu bola vyplatená suma 3.400 eur, žalovanému ku dňu splatnosti zmenky ostávalo uhradiť sumu 2.448 eur predstavujúcu nesplatenú istinu úveru (ako rozdiel medzi poskytnutou sumou 3.400 eur a sumou uhradenou do splatnosti zmenky vo výške 952 eur). Žalobca do zmenkovej sumy okrem nesplatennej istiny (vychádzajúc zo sumy 11.232 eur) zahrnul aj dve zmluvné pokuty, a to jednu vo výške 561,60 eur a jednu vo výške 5.616 eur. V čiastočnom späťvzati žaloby žalobca zbral návrh späť okrem časti uhradených súm po začatí konania (v podaní zo dňa 27.10.2017 v sume 2.534 eur zodpovedajúcej uhradeným sumám a v podaní zo dňa 01.03.2019 v ďalšej sume uhradenej po začatí konania vo výške 785 eur) aj v časti 5.616 eur zodpovedajúcej zmluvnej pokute, pričom naďalej trval na tej časti zmenkovej sumy, ktorá zodpovedala zmluvnej pokute 561,60 eur.

V konečnom dôsledku tak súd ako dôvodnú považoval zmenkovú sumu vo výške 2.448 eur zodpovedajúcu neuhradenej istine úveru a sumu 561,60 eur zodpovedajúcej zmluvnej pokute, t.j. spolu vo výške 3.009,60 eur, pričom žalovaný túto sumu už čiastočnými úhradami po začatí konania v celkovej výške 3.319 eur, uhradil. Súd teda dospel k záveru, že po zohľadnení čiastočného späťvzatia žaloby už nie je žaloba v zostávajúcej časti dôvodná.

O čiastočnom späťvzati žaloby súd rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP tak, že konanie v časti zmenkovej sumy 8.935 eur, zodpovedajúceho úroku 6 % ročne a zodpovedajúcej zmenkovej odmene zastavil. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že časť sumy už žalobcovi zaplatil, toto bolo zohľadnené v čiastočných späťvzatiach žaloby zo strany žalobcu. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP, kedy pomerný úspech žalovaného predstavuje 59,66 %, pričom žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného aj odvolacieho konania v tomto rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Nesúhlasil so záverom súdu o tom, že účelom žalobcu bolo obísť zákon, pretože skutočným dôvodom započítania vzájomných pohľadávok bolo zabezpečenie efektívneho zaplatenia zmluvnej odmeny a eliminovanie podnikateľského rizika spojeného s možným neplnením záväzkov z pozície dlžníka. Takýto postup na strane žalobcu považoval za plne legitímny, zákonom dovolený a z podnikateľského hľadiska ho možno hodnotiť ako štandardný a účelný, pretože jeho zámerom je optimalizácia hospodárskeho výsledku. Poukázal na to, že v Zmluve o revolvingovom úvere č. 214895-23170 je v bode 1.1 jednoznačne definovaná výška poskytovaných peňažných prostriedkov (úveru) v sume 11.232,00 eur. Zmluvne dohodnutá výška úveru je potom relevantná aj vo vzťahu k zmluvnej odmene na účely výpočtu ročného úroku a na túto skutočnosť nemá vplyv ani ustanovenie o započítaní pohľadávok podľa bodu 9.1 Zmluvy a následné vyplatenie sumy 3.400,00 eur na účet žalovaného. Ročný úrok potom pri použití štandardného vzorca na výpočet úrokovej sadzby, aplikovaný na pomery a údaje vyplývajúce z uzavretej zmluvy o úvere správne predstavuje 34,82 % - tak ako to bolo matematicky špecifikované a odvodené vo vyjadrení žalobcu zo dňa 27.09.2021. V tejto súvislosti je potrebné prihliadať aj na to, že záväzok žalovaného splatiť úver bol dohodnutý až na dobu 48 mesiacov. Nesúhlasil s konštatovaním, že ročný úrok v danom prípade je nedovolený a úžernícky. K samotnému úkonu započítania na doplnenie uviedol, že bez ohľadu na jeho existenciu to nemá vplyv na rozsah zmluvne dohodnutých záväzkov žalovaného, pretože bol povinná platiť žalobcovi výšku úveru (11.232,00 eur) a úrok vo forme zmluvnej odmeny

(7.832,00 eur). Po započítaní bola povinnosť platiť dlh znížená len na výšku úveru [t.j. žalovaný už ďalej nebol povinný platiť úrok (zmluvnú odmenu), ale len istinu úveru], keďže zmluvná odmena bola započítaním zaplatená. V prípade neexistencie dohody o započítaní by teda žalovaný bol povinný platiť úver spolu úrokom vo forme zmluvnej odmeny. V každom prípade je však základná povinnosť žalovaného platiť úver, t.j. 11.232,00 eur s úrokom, t.j. 7.832,00 eur podľa podmienok dohodnutých v Zmluve jednoznačná a nesporná. Preto považoval konštatovanie súdu, že výška dojedaného úveru nezodpovedá jeho reálnej hodnote, za nesprávne skutkové zistenie. K tvrdeniu súdu o „nominálnej výške úveru“ uviedol, že podstatným je bod 1.1 Zmluvy, kde je ako „úver“ definovaná suma 11.232,00 eur. Pojem „nominálna výška úveru“ je podporne použitý v článku 12 Zmluvy len ako technické označenie v záujme nesporného výkladu, vzhľadom na predchádzajúce ustanovenie o započítaní (bod 9.1 Zmluvy). V súvislosti s formou a výškou zmluvne dohodnutého úroku za poskytnutie úveru odvolateľ poukázal na to, že špecifickým znakom obchodnoprávných záväzkových vzťahov je zmluvná voľnosť strán. Zmluvné strany si v prejednávanej veci dohodli úrok v podobe zmluvnej odmeny - t.j. fixnej sadzby za poskytnutie úveru, čo bolo obsahom slobodne prejavenej vôle oboch zmluvných strán. Rovnako sa dohodli na tom, aká bude výška dohodnutých úrokov a kedy nastáva ich splatnosť. Ak súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na okolnosti, za ktorých žalobca zdôraznil, že dlžníkom zo zmluvy o úvere bol podnikateľ, ktorý ju uzatváral za určitým ekonomickým účelom a zámerom v rámci svojej podnikateľskej činnosti, možno teda dôvodne predpokladať, že si dostatočne zväžil výhody a riziká s tým spojené, resp. si tieto okolnosti dal posúdiť alebo mohol dať posúdiť kompetentným osobám (právnik, ekonóm, daňový poradca a pod.). Žalovaný sa po oboznámení s návrhom zmluvy o úvere a jeho posúdení rozhodol túto zmluvu dobrovoľne uzavrieť, hoci mal možnosť návrh pripomenkovať, event. ho odmietnuť a zmluvu neuzavrieť. Výklad uvedeného skutkového stavu v tom zmysle, keď na jednej strane účastník zmluvy (dlžník) akceptuje zmluvu so všetkými jej ustanoveniami a na druhej strane má byť právne aprobované, keď v prejednanom prípade následne dôjde k zmene názoru na výšku úrokov, by znamenal porušenie princípu právnej istoty nielen v oblasti obchodno-záväzkových vzťahov.

Odvolateľ ďalej poukázal na to, že zmluva o úvere je v zmysle úpravy v Obchodnom zákonníku tzv. absolútnym záväzkom. Z tejto právnej úpravy vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dojednaná ako bezúročná, pretože záväzok platiť úrok ako odplatu za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov do užívania je pojmovým znakom úverovej zmluvy a jej podstatnou časťou. Ak veriteľ a dlžník nedohodnú výšku úrokov v zmluve, je dlžník povinný platiť úrok vo výške stanovenej Obchodným zákonníkom. Tá nie je stanovená fixne, ale je závislá na tom, aké úroky obvykle požadujú banky v mieste dlžníka v dobe uzavretia zmluvy za úvery nimi poskytované (porov. § 502 Obchodného zákonníka). Vo vzťahu k § 502 Obchodného zákonníka súdna prax ďalej konštatovala, že prípadná dohoda o úroku vo výške prevyšujúcej povolenú hodnotu nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy ako celku, ale ani neplatnosť dojednania o úrokoch, ale nastúpenie právneho dôsledku vyjadreného v uvedenom ustanovení. Právna úprava teda jednoznačne vylučuje záver o neplatnosti dojednania o úrokoch. Uvedené súd prvej inštancie nerešpektoval, a preto po právnej stránke dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti dojednania o úrokoch (v prejednávanej veci predstavujúcej zmluvnú odmenu). Takýto postup nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani v cit. zákonných ustanoveniach. V tomto kontexte poukázal aj na právny názor judikovaný v podobnej právnej veci rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4CoZm/31/2018-115 zo dňa 11.04.2019.

Nesúhlasil ani s posúdením súdu, že dojednanie o zmluvnej odmene je výkonom práva, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, a teda nepožíva právnu ochranu. Zastával názor, že podľa § 265 Obchodného zákonníka zásady poctivého obchodného styku možno aplikovať len na výkon práva a nie na právny úkon ako taký (v tomto prípade dojednanie o zmluvnej odmene). V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. 9CoCsp/56/2020 zo dňa 13.04.2021. Žalobca s poukazom na vyššie prezentované tvrdenia odmietol záver súdu, že pri uplatňovaní nárokov na odmenu v podobe úrokov zneužil svoje práva na úkor dlžníka. Záverom taktiež poukázal na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že napriek neospravedlnenej neúčasti žalovaného na pojednávaní dňa 29.09.2021 a súčasnom návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie (podanie zo dňa 27.09.2021), súd nepostupoval v súlade s § 274 CSP a nerozhodol o žalobe rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. S poukazom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu na nové konanie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a

§ 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 1CbZm/1176/2015-252 zo dňa 29.09.2021 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V č.k. 1CbZm/1176/2015-252 zo dňa 29.09.2021, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

8. Odvolací súd v tomto konaní opätovne rozhodoval o odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Bratislava V vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 1CbZm/1176/2015, ktorého rozhodnutie už bolo za účinnosti Civilného sporového poriadku uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 4CoZm/14/2020-222 zo dňa 29.03.2021 zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 16.457,60 eur s príslušenstvom a odmenou zo zmenky. V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť v časti zmenkovej sumy 8.935 eur, úroku 6 % zo sumy 8.935 eur od 07.10.2015 do zaplatenia a zmenkovej odmeny vo výške 29,79 eur, v dôsledku čoho súd prvej inštancie I. výrokom napadnutého rozhodnutia v tejto časti konanie zastavil. II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol. III. výrokom žalobcu zaviazal žalovanému nahradiť trovy konania v rozsahu 59,66 %. Žalobca s uvedeným záverom nesúhlasil a rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním, namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g), h) CSP.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, spisového materiálu a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite, logicky a presvedčivo odôvodnil. Zistenia súdu majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch, a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol po zrušení pôvodného rozhodnutia v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v uznesení Krajského súdu v Bratislave č.k. 4CoZm/14/2020-222 zo dňa 29.03.2021, ktorým sa v ďalšom konaní aj riadil, ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal s podstatnými a pre rozhodnutie relevantnými argumentmi sporových strán a svoje rozhodnutie zároveň riadne odôvodnil. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukazuje.

10. Čo sa týka odvolacích námietok žalobcu, že skutočným dôvodom započítania vzájomných pohľadávok bolo zabezpečenie efektívneho zaplatenia zmluvnej odmeny a eliminovanie podnikateľského rizika spojeného s možným neplnením záväzkov z pozície dlžníka a nesúhlasom s konštatovaním súdu, že ročný úrok v danom prípade je nedovolený a úžernický, tieto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Odvolací súd dáva do pozornosti, že už v uznesení č.k. 4CoZm/14/2020-222 zo dňa 29.03.2021, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 1CbZm/1176/2015-158 zo dňa 25.11.2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, uviedol, že v danom prípade zmluvou o revolvingovom úvere sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky vo výške 11.232 eur, ktoré dlžník zaplatí v 48 mesačných splátkach vo výške 234 eur, splatných podľa splátkového kalendára. V dôsledku započítania úroku ku dňu poskytnutia úveru žalobca reálne poskytol žalovanému len prostriedky vo výške 3.400 eur. Odvolací

súd v tejto súvislosti zdôraznil, že úver je odplatný právny úkon. Ekonomickým cieľom finančného úveru je poskytnutie peňažných prostriedkov spravidla za odplatu (úroky) na určitú dobu za účelom ich ekonomického využitia podľa predstáv dlžníka alebo na dohodnutý účel. V nadväznosti na uvedené je zrejmé, že postráda akúkoľvek logiku úverovanie, podľa ktorého podstatnú časť úveru inkasuje veriteľ už v deň poskytnutia úveru. Z fakticky poskytnutého úveru žalobca inkasuje už prvý deň približne polovicu sumy, ktorá je uvedená ako predmet zmluvy v úvodných ustanoveniach zmluvy o úvere. Ak suma, ktorá predstavuje zmluvnú odmenu z celkovej sumy údajne poskytnutého úveru predstavuje viac ako 50 %, potom odmena, resp. odplata za úver v uvedenom rozsahu zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a niet dôvodu na iné, ako úžerné označenie takýchto úrokov. Odvolací súd v predmetnom rozhodnutí uviedol, že s poukazom na reálne poskytnutú výšku úveru a na skutočnosť, že vzhľadom na okolnosti, za akých bola uzatvorená zmluva a s poukazom na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka, ktoré zakazuje zneužitie práva, dospel k záveru, že nemôže byť poskytnutá právna ochrana takému výkonu práva, ktorý odporuje poctivému obchodnému styku. Odvolací súd zastával právny záver, že s prihliadnutím na obsah zmluvy, najmä jej ustanovení o „nominálnej“ výške úveru, zmluvnej odmene a vzájomnom započítaní pohľadávok, je dojednanie o zmluvnej odmene prevyšujúcej viac ako 50 % zneužitím práva, resp. výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a teda nepožíva právnu ochranu. S uvedeným názorom sa odvolací súd i naďalej stotožňuje.

11. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu, že výška dojednaného úveru nezodpovedá jeho reálnej hodnote, pričom tak ako súd v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ani odvolací súd nepovažuje za správnu matematickú operáciu ohľadne výpočtu výšky ročného úroku prezentovanú žalobcom. Súd v tomto smere správne konštatoval, že v dôsledku započítania úroku ku dňu poskytnutia úveru žalobca reálne poskytol žalovanému peňažné prostriedky len vo výške 3.400 eur, kedy úrok predstavuje 57,59 % ročne pri dobe splácania 48 mesiacov, teda viacnásobne prevyšuje obvyklé úroky požadované bankami za úvery. Súd s poukazom na reálne poskytnutú výšku úveru a na skutočnosť, že vzhľadom na okolnosti, za akých bola uzatvorená zmluva a s poukazom na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka, ktoré zakazuje zneužitie práva, dospel k správne záveru, že nemôže byť poskytnutá právna ochrana takému výkonu práva, ktorý odporuje poctivému obchodnému styku. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho právnym záverom, že s prihliadnutím na obsah zmluvy, najmä jej ustanovení o „nominálnej“ výške úveru, zmluvnej odmene a vzájomnom započítaní pohľadávok, je dojednanie o zmluvnej odmene zneužitím práva, resp. výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a teda nepožíva právnu ochranu. Odvolací súd taktiež považuje postup žalobcu pri uplatňovaní nárokov na odmenu v podobe úrokov za zneužitie svojich práv na úkor dlžníka, keďže výkon týchto jeho práv jednoznačne smeruje len k poškodeniu dlžníka s cieľom dostať ho do nepriaznivej situácie.

12. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že základnou povinnosťou žalovaného je platiť úver s úrokom, ako to vyplýva aj z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Taktiež je pravdivé jeho tvrdenie, že v súvislosti s formou a výškou zmluvne dohodnutého úroku za poskytnutie úveru špecifickým znakom obchodnoprávných záväzkových vzťahov je zmluvná voľnosť strán. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal uvedenými námietkami žalobcu, keď správne posúdil, že vzhľadom na ustanovenie § 263 Obchodného zákonníka sa mohli účastníci zmluvy odchýliť od úpravy uvedenej v § 503 Obchodného zákonníka a dojednať si, že sa úroky stávajú splatnými ku dňu poskytnutia peňažných prostriedkov a budú zaplatené započítaním, ale napriek tomu dospel k záveru, že účelom tohto dojednania bolo obísť zákon. Odvolací súd sa s jeho názorom plne stotožňuje a odkazuje na jeho odôvodnenie v bodoch 20. až 25. napadnutého rozsudku. S poukazom na uvedené právne závery nebolo možné podľa návrhu žalobcu postupovať tak, aby túto výšku úroku podľa svojich kritérií súd upravil, nakoľko dojednanie o zmluvnej odmene posúdil správne ako zneužitie práva, resp. výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a teda nepožíva právnu ochranu.

13. Odvolací súd k argumentácii žalobcu, ktorý poukázal aj na právny názor vyjadrený v podobnej právnej veci rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4CoZm/31/2018-115 zo dňa 11.04. 2019, dodáva, že ním nie je viazaný a môže k danej otázke zaujať aj iné právne stanovisko. Z ustanovení CSP vyplýva príkaz viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu v prípade zrušenia prvoinštančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie prejednanie len vo vzťahu k súdu prvej inštancie. Zo žiadneho

ustanovenia CSP nevyplýva, že odvolací súd je viazaný názorom vysloveným v predchádzajúcom rozhodnutí, a preto po prehodnotení veci môže dospieť k inému záveru. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/3342/2007 zo dňa 24.10.2007, podľa ktorého „Odvolací súd môže zmeniť svoj právni názor vyjadrený v predchádzajúcim zrušujúcom usnesení a potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, jímž ten jeho dřívější právni názor nerespektoval.. Tuto možnosť odvolacieho súdu lze dovodiť i z judikatury Nejvyššieho soudu, v níž se konstatuje, že odvolací súd není vázán svým dřívějším právni názorem v dané věci neboť ze žádného ustanovení občanského soudního řádu nelze dovodiť, že by odvolací súd nemohl již jednou vyslovený právni názor ve věci v pozdějším odvolacím řízení změnit (viz rozsudek Nejvyššieho soudu ze dne 19. června 2003, sp. zn.22 Cdo880/2003). Tento závěr se jeví logickým i z toho důvodu, že proti rozhodnutí soudu odvolacieho již právni řád neposkytuje účastníkovi žádný řádný opravný prostředek. Bylo by proto v rozporu s účelem civilního soudního řízení, jestliže by odvolací súd pod „tíhou“ svého dřívě vysloveného právni názoru musel ve věci rozhodnout stejně, byť by ve světle nových právne významných událostí (např. nálezů Ústavního soudu či rozhodnutí soudu Nejvyššieho) byl přesvědčen o neslučitelnosti takového rozhodnutí s právni řádem.“

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 46/2013: Pre odvolací súd nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právni názorom. Teda odvolací súd svoj skorší závazný právni názor môže (napr. aj pod vplyvom závazného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právni názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právni názor nerespektoval. Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa závazného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávni princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu.

15. Žalobca záverom namietal nesprávni procesný postup súdu, keď napriek neospravedlnenej neúčasti žalovaného na pojednávaní dňa 29.09.2021 a súčasnom návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie (podanie zo dňa 27.09.2021), súd nepostupoval v súlade s § 274 CSP a nerozhodol o žalobe rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Aj túto odvolaciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu konajúci súd nebol povinný v takomto prípade rozhodnúť spor rozsudkom pre zmeškanie žalovaného v zmysle § 274 CSP. Odvolací súd poukazuje na to, že ani samotný žalobca, resp. jeho právni zástupca, sa nezúčastnil na danom pojednávaní dňa 29.09.2021. Navyiac odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/326/2021 zo dňa 31.03.2022, v ktorom sa uvádza „Podľa názoru dovolacieho súdu, ak sú splnené zákonné podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274, resp. § 278 CSP, nie je povinnosťou súdu rozhodnúť touto skrátenou formou, ale ide o fakultatívnu možnosť súdu. A teda v prípade splnenia zákonných podmienok podľa § 274, resp. § 278 CSP je súd vždy povinný pred vydaním rozsudku pre zmeškanie zobrať na zreteľ okolnosti konkrétneho sporu. Opačný, teda jazykový výklad § 274, resp. § 278 CSP možno posudzovať ako príliš formálny, ktorý by mohol viesť k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio iustitiae). Imperatívna dikcia „Na pojednávaní rozhodne“ ustanovenia § 278 CSP je obmedzená ústavne konformným výkladom podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, a to s prihliadnutím na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 04. júla 2019 sp. zn. I. ÚS 233/2019 v druhovo obdobnej veci týkajúcej sa ustanovenia § 274 CSP.“

16. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právni základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

17. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 1CbZm/1176/2015-252 zo dňa 29.09.2021 potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správni.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).